

Veure

La dignitat és la característica inherent de les persones, que comporta que pel fet de ser-ho han de ser tractades amb respecte i amb reconeixement del seu valor com a ésser humà únic, bo i reconeixent que cada persona és diferent. La consciència de la pròpia dignitat fa possible el desenvolupament afectiu, ètic i intel·lectual de les persones.

A les Revisions de Vida treballades en els grups, s'observa que els militants sovint veuen la dignitat tocada i ferida per la precarietat laboral actual, que s'intenta justificar amb la crisi, i que afecta sobretot a la part de la societat més oprimida com són els joves, immigrants o aturats. A la vegada tot plegat provoca la pèrdua dels drets de les persones enfonsant la seva dignitat del tot.

Per altre costat les malalties ens poden fer dependents dels altres i de les institucions on segons el tracte rebut poden generar situacions indignes.

L'educació, i la possible discriminació en el seu sí, també ens genera neguit com a militants per la possible pèrdua d'oportunitats dels nostres fills i filles.

Jutjar

Transcrivim alguns fragments de les Revisions de vida que recullen com es viuen els fets i com els llegim a la llum dels evangelis:

- Els dimonis (legió) controlen l'home. Fan bé la seva feina (controlar l'home) però quan Jesús els fa fora accepten els porcs com un mal menor. A vegades acceptes una cosa que és un mal menor per salvar-te i acabes igualment saltant al mar.
- L'endimoniat és passiu, no fa res, no pren la vida per les banyes. A vegades hi ha dimonis interns que no ens deixen afrontar el conflicte, atrevir-nos a dir el que creiem que toca dir. Dimonis que ens paralitzen, que no ens deixen lluitar, com la negativitat, l'excés de preocupacions, l'obsessió pels diners, la indecisió, la por, el tancament, l'immobilisme, l'individualisme, la cobdícia, la corrupció...
- L'home és gairebé un animal, està turmentat, despersonificat. La nostra societat està endimoniada. El seu funcionament en molts casos és absurd i violent (va sense rumb i genera víctimes com l'endimoniat).
- Jesús surt de la seva zona de confort (Galilea) i va a la Decàpolis. Té cura també d'aquells que no són els seus, pot amb els dimonis perquè reconeix la persona que hi ha en el fons de l'endimoniat, fa costat als rebutjats. La seva relació amb Ell fa que les persones s'aixequin, els dignifica. Les relacions amb els altres a la manera de Jesús dignifiquen l'altre, a un mateix i al col·lectiu.
- Jesús estima sense condicions. L'amor és allò que salva, que dignifica. Cal saber acceptar i estimar als altres tal com són. Jesús ens convida a ser

feliços, a deixar d'auto-exigir-nos tant, a viure la vida en positiu i a acompanyar els altres a viure també així.

- La mirada de Jesús és una mirada de compassió, d'acollida, però també és a vegades una mirada entristida i indignada pel comportament de la gent.
 - Jesús ens convida a vetllar per la pròpia dignitat i la dels companys, a pensar en col·lectiu. Consciència de que tots som "u" i que el que li passa a un país (encara que llunyà) ens ha d'implicar.
 - Jesús vol que siguem persones, que lluitem per no deixar que ens converteixin en un número. Cal defensar els drets de tothom: dignitat i el miracle està en treballar pels drets de tothom.
 - Jesús crida a la humilitat i a la vegada a la dignitat: no estar ni per sobre ni per sota de ningú. L'Evangelí no segueix el criteri del mèrit (que genera injustícia) sinó el de la gratuïtat (tot ens és donat: la genètica, la intel·ligència, l'educació, la cultura, la vida, el mateix propi esforç...).
 - Cal aprendre dels errors passats en col·lectiu. El grup també és un espai d'aprenentatge en col·lectiu.
 - Al regne dels cels hi seran els que entenguin el missatge, els que creuen que cal disposar d'allò propi per poder-lo repartir millor i tothom tingui tot el necessari (que no hi hagi ni quart ni tercer món...): dignitat.
 - La generositat gratuïta de Déu és tanta que és per a tothom: ni ens jutja, ni es queixa, ens reconeix, ens estima, persona, ens cuida, ens guia, ens dignifica.
 - L' Evangelí (els triats, i totes les narracions de curacions) va directe a les persones, i trenquen burocràcies, lleis, normes... Jesús expressa el que vol Déu i les estructures socials no estan en la línia del que Déu vol. A Déu se l'ha d'adorar en les persones, en esperit i en veritat, no tant en els temples.
 - Cada cop hi ha més gent que no està d'acord amb les possibilitats de reforma del capitalisme i que cal una alternativa que en llavor s'està gestant (esperança). Veiem signes evangèlics en aquest sentit (llums i esperances) en molts tipus d'empreses que s'estan creant que són alternatives, i es va abonant el terreny per un futur social més dignificant per tothom.
-
- En mi com persona i cristiana es revela l'amor de Déu, Jesús en la seva coherència de vida deia sempre el que creia, malgrat les conseqüències. I jo què faig? Fins a quin punt sóc coherent i no tinc por d'enfrontar-me per la justícia i l'amor prop de la gent que pateix les conseqüències?
 - Actualment moltes "Martes" passen per la vida totalment ignorades, ningú valora el servei que fan (a la família, a la societat, en un treball de neteja, de sanitat, a les llars...). Quan Jesús dona gràcies al Pare perquè revela la seva paraula als petits, es posiciona a favor d'aquestes persones més empobrides.
 - Per tal de respectar i defensar la nostra dignitat i la dels altres ens cal: Aprendre a estar malalts, aprendre a assumir les malalties dels altres. És bo afrontar les pròpies pors, posar-se al nivell de l'altre, entendre que una altra persona li costi enfrontar-se a la malaltia, donar al malalt/a la possibilitat que t'ensenyi i així vas aprenent del malalt.
 - ¿Estamos al final del capitalismo?: De hecho los beneficios de los ricos no han favorecido a la población mayoritaria.

- El capitalisme se basa en que nos toma el tiempo y por eso no tenemos tiempo.
- ¿Cómo combinar la lucha por la justicia (revolución social) y la atención directa e inmediata a las personas que lo necesitan, sin que ello no sea poner parches, e indignifique más las personas? Estamos demasiado pasivos todos, es necesario volver a la utopía, debemos volver al análisis de la realidad, al conocimiento más a fondo de lo que pasa, de lo que nos pasa y sus causas...
- Jesús ens invita a anar més enllà de la queixa, a la reflexió, a compartir el que passa, al diàleg, a compartir itineraris, a encertar el que cal fer, el que puc fer, el que no puc fer i el que puc fer i haig de fer amb altres: tot això és viure en la pau. Cal transmetre pau i contenir el dolor.
- El treball social té un paper pedagògic: suport, escoltar, ajudar a pensar, dignificar, reconèixer la persona, empatia, respecte, acompanyament, ajudar a preguntar-se. L'evangeli ens invita a actituds de dolcesa i humilitat i a ser persones, a viure la dignitat de les persones.
- Sentir-nos perdonats per Déu, malgrat les indignitats que patim: Déu ens sosté perquè ens perdona, i tenim pau i joia davant la mort: és la Pau de Crist (la joia, la llibertat, l'amor) que ha d'habitar en mi. Acceptar la nostra pròpia mort i la mort de Crist a la creu. Cal morir moltes vegades i ressuscitar altres

Actuar:

Hem triat algunes de les accions proposades als equips de Revisió de vida:

- Cal seguir operant i defensant la dignitat pels que estem, pels que no estan i pels que vindran
- Fer el que podem fer i no esperar més del que podem esperar: som una part d'una llarga lluita
- Gaudir de la vida i transmetre als altres aquesta joia de viure
- Obrir i tenir espais per estar bé, per dignificar-nos, per humanitzar-nos
- Cal regular el més clar possible les situacions i dialogar sempre en cada cas per no crear "mals rotllos" i respectar les persones al màxim.
- Cal avançar vers un tipus d'empreses més humanitzades i dignificadores
- Gestionar el patrimoni personal i col·lectiu rebut i compartir-lo i gestionar-lo en favor dels més necessitats.
- Fonamentar més la vida en la pregària.
- La perfecció no existeix. I en tot cas fer la crítica des de l'acció i no només des de la contemplació.
- La dignitat és sinònim de llibertat. Cal revelar-se, però recordant que justícia no és recança.
- Només es pot acompanyar agafant de la mà a l'altre.
- Déu ens adopta a la seva família quan el rebem i vol que l'amor que ens ha donat el fem extensiu al nostre germà.
- En la denúncia de les injustícies i les situacions d'indignitat els cristians hem de treballar plegats amb els altres col·lectius i persones que no comparteixen la nostra fe.